AHMET ÖZYİĞİT

Забавните приключения на близнаците

#Premature Champions

Илюстрации
Hakkı Tuncay

Посветено на всички, които вярват един в друг и се подкрепят
и специално за героите на тази истинска история:
Али, Чем и моята любима, Симдже…

Детска книга - 1

Забавните приключения на близнаците / #Premature Champions
AHMET ÖZYİĞİT

Илюстрации: Hakki Tuncay
Редактор: Zeynep Birisin
Превод от турски на английски: Piril Okay - David Duwyn - Kaan Destici
Превод от английски на български: Маргарита Габровска
Редактор: Катя Антонова
Графично оформление: Nur Ege

1-во издание: Истанбул, 17 Ноември 2020.
ISBN 978-605-031-?????

© Ahmet Özyğit, 2019

Всички права запазени.
Книгата не може да бъде преиздавана без позволението на автора, позволява се
използването на кратки цитати с цел представяне на книгата, като в тези случаи
източникът бъде цитиран.

Здравей, аз съм Али.

Здрасти, аз съм Чем,
неговият близнак.

Знаеш ли какво е да имаш близнак? Погледни в огледалото. Какво виждаш? Да имаш близнак, е като да имаш брат или сестра, който много, ама, много прилича на теб.

Този твой брат или сестра всъщност толкова много прилича на теб, че дори имате рожден ден в един и същи ден. Това пък означава двойно повече забавления и двойно повече подаръци!

Страхотно, нали?

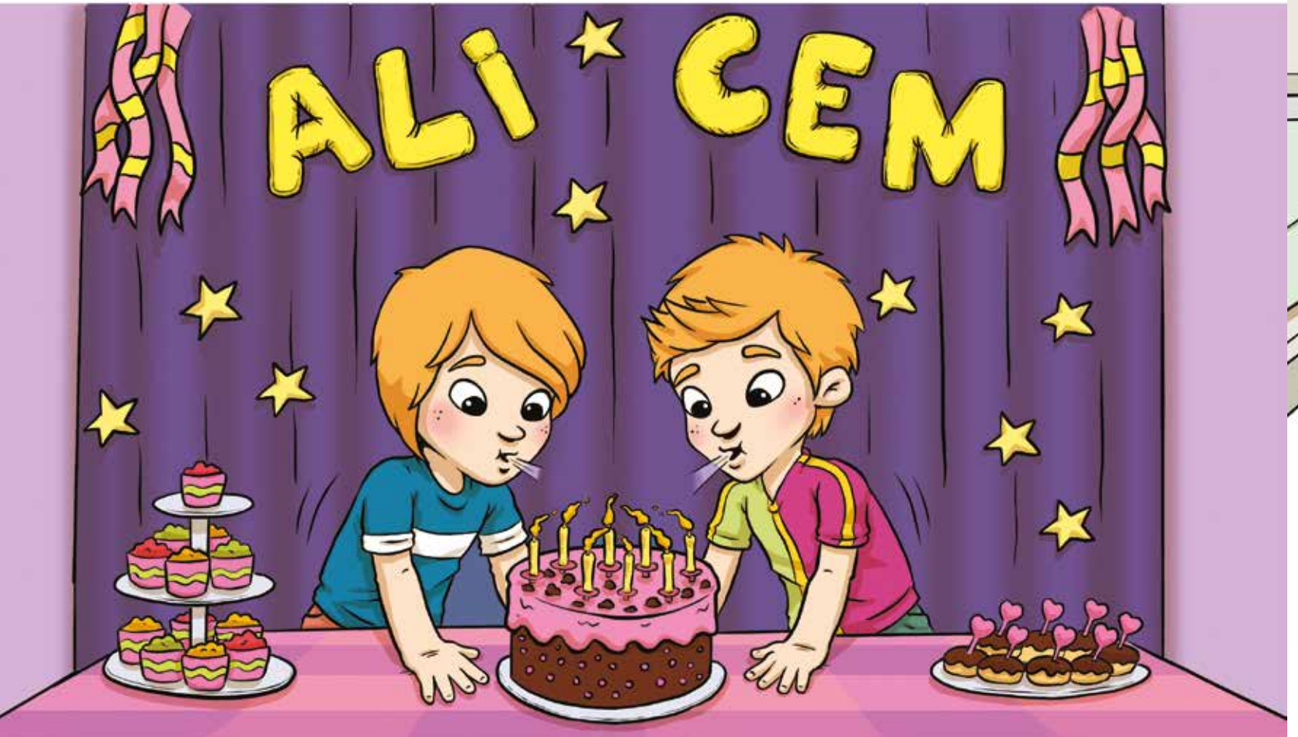

Нашата история, както тази на много други деца, започна от родилното. Само че, малко по-рано от тази на другите бебета… Защо ли? Ще си признаем, че мъничко пакостливост, примесена с нетърпеливост и щипка любопитство, изиграха своята роля. Какво пък му е лошото на това да ти се иска да се запознаеш с родителите си след 6 вместо след 9 месеца?

Според г-н Доктор обаче това не било толкова добра идея. В крайна сметка как можехме да знаем, че тази подранила среща ще означава, че трябва да останем в болницата за цели 80 дни, вместо да се приберем директно у дома с мама и тате? Никак не ни допадна тази ситуация, ама, никак, но в болницата последната дума беше тази на г-н Доктор.

Малко по-късно разбрахме, че всъщност да се родиш по-рано, означава също и че си твърде малък. Тежахме колкото 10 ябълки, а ходилата ни бяха големи, колкото ключа за вратата вкъщи. В болничната стая успяхме да видим доста други бебета. И тези, които не бяха бързали да се раждат, изглеждаха три пъти по-големи от нас!

През тези 80 дни едни много мили дами, които другите наричаха “сестри”, се грижеха за нас. За да ни предпазят от опасни микроби, те ни поставиха в малки стъклени къщички, където да си почиваме и да растем. Добре, че бяха симпатичните лекари и сестри, за да ни покажат всички тези причудливи устройства със светлинки, звуци и шарени кабелчета.

Бяха забавни дни, но родителите ни не искаха да стоим повече в болницата. Освен това стъклените ни къщички бяха твърде малки и нито мама, нито тате успяваха да се поберат вътре, за да се гушнем. Не ни разбирай погрешно, там си си прекарвахме добре, но започнахме да се питаме какъв ли е животът навън.

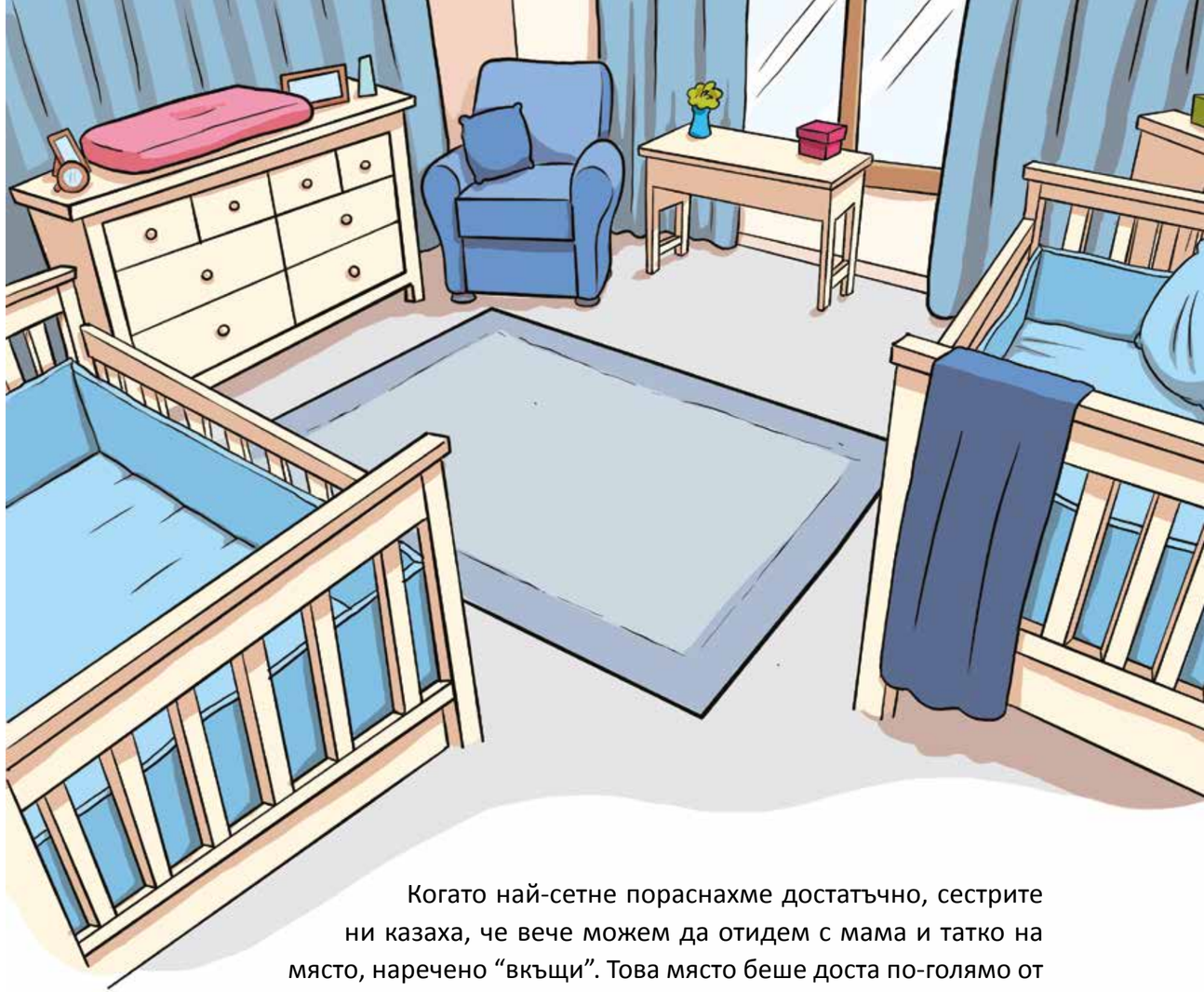

Когато най-сетне пораснахме достатъчно, сестрите ни казаха, че вече можем да отидем с мама и татко на място, наречено “вкъщи”. Това място беше доста по-голямо от стъклените ни къщички в болницата. Или поне така ни се струваше - все още бяхме доста мънички.

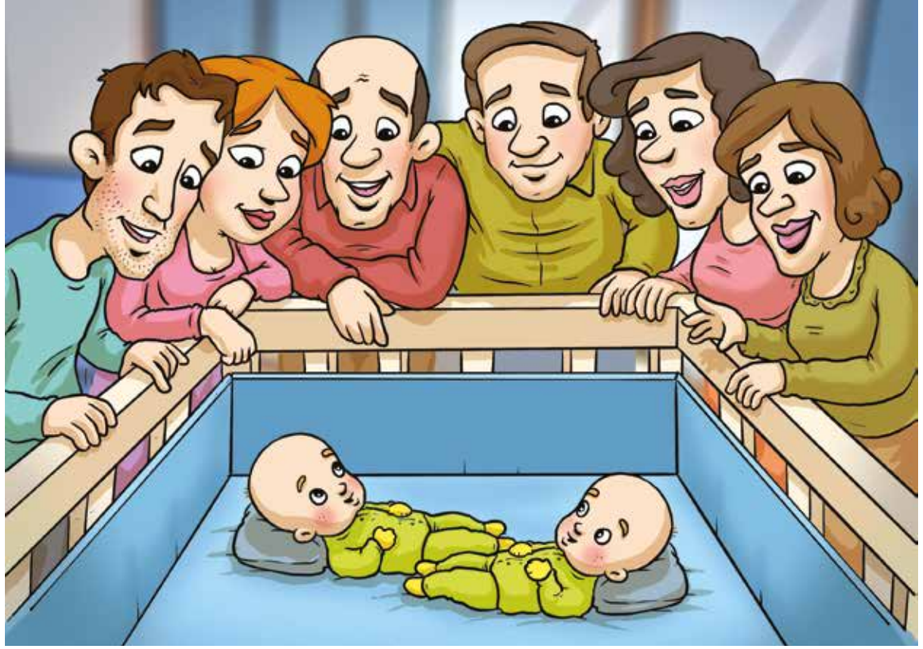

Вкъщи беше пълно с изненади. Чувствахме се като знаменитости - посрещнаха ни куп хора, които се смееха и плачеха едновременно. Взимаха ни в прегръдките си и издаваха някакви забавни звуци - възрастните могат да бъдат големи чудаци понякога. Всички тези звуци обаче взеха малко да ни плашат… Не ни остана нищо друго освен да плачем и плачем. Хората в болницата не издаваха такива звуци, изобщо не бяхме свикнали с всичко това.

Чухме толкова много и най-различни имена: баба, дядо, леля, чичо… Ама че объркващо! За щастие прекарахме достатъчно време задно и успяхме да научим кой кой е. В крайна сметка решихме да наричаме всички “Агу-у-у!”.

Сред възрастните имаше една спокойна, руса дама с очила, която някак веднага привлече вниманието ни.

Тази мила дама се казваше г-жа Бирсен, позната още като нашата детегледачка.

И-и-и точно тя е първият член на нашия отбор, за който ще ти разкажем в следващите страници.

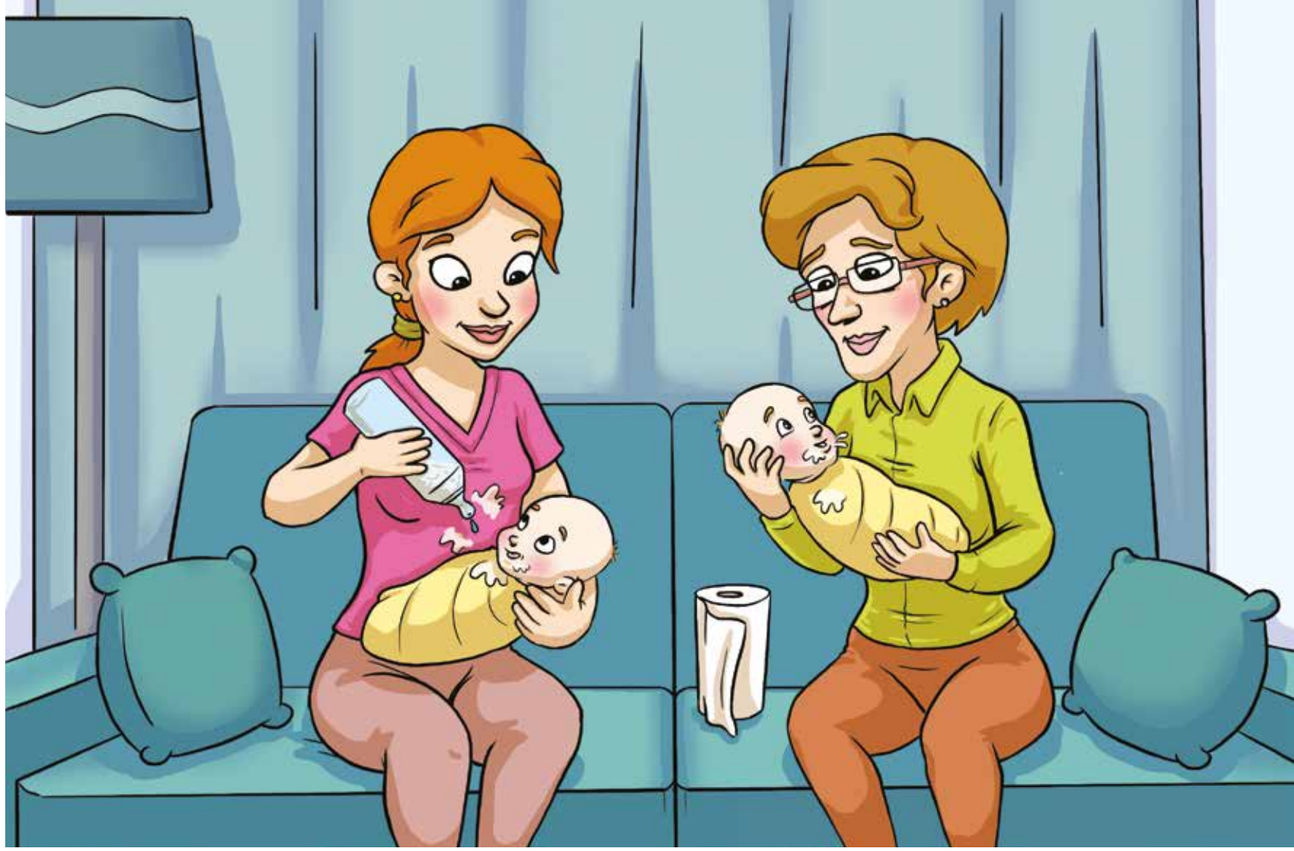

Г-жа Бирсен и мама все ни повтаряха, че ще пораснем по-бързо, ако пием повече мляко. Затова и двете непрекъснато се опитваха да мушнат в устите ни по едно шише с млякото на мама. Тези шишета бяха големи колкото главите ни. Но нищо не можеше да ни спре да спретнем по една млечна баня за мама всеки път, когато се опитваше да ни нахрани.

Освен с ядене, запълвахме голяма част от времето си и с пробване на чудните дрехи, които мама ни купуваше. Е, изглеждахме малко смешно, защото все ни бяха големи. Но пък такава забава падаше, когато се разглеждахме с брат ми. Заливахме се от смях, докато размахвахме ръце нагоре-надолу с тези дъъъълги ръкави!

Дните минаваха, а ние растяхме. Но понеже се бяхме родили по-рано и твърде мънички, често срещахме препятствия в играта.

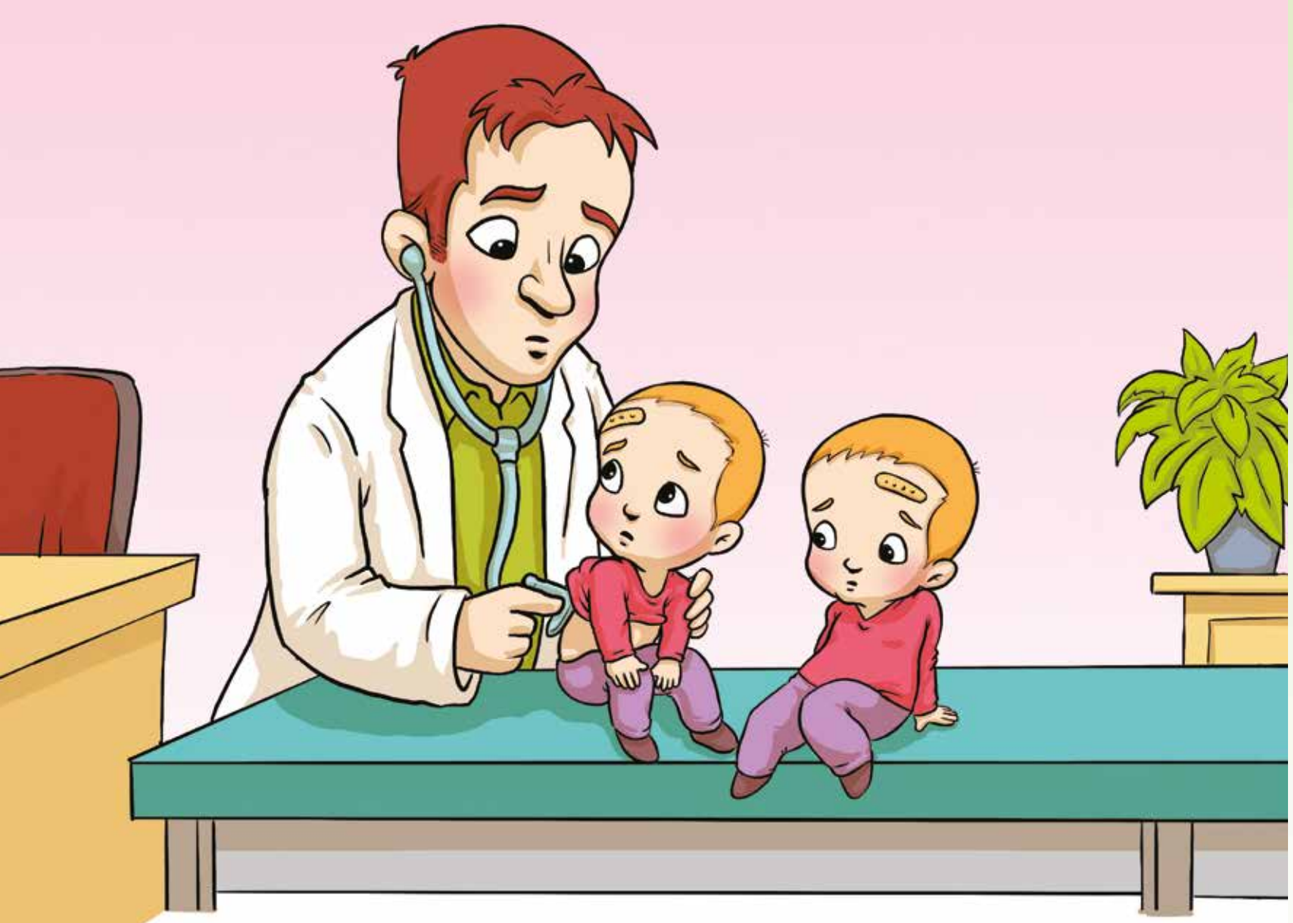

Не липсваха, разбира се, и случките, в които някой от нас се нараняваше, докато се забавлявахме. Не казвай на никого, обаче баба ни подшушна, че като малък татко също често се е озовавал в лекарския кабинет заради лудориите си. Не знам защо, но той никога не ни е разказвал това.

И понеже се бяхме родили по-рано и бяхме прекарали доста време в болницата, все още се нуждаехме от мъъъничко помощ, за да растем и играем по-добре. Аз например не обичах да използвам дясната част на тялото си, а брат ми Али не обичаше да се храни.

Всеки си има по нещо, което не обича да прави, нали? Мама например обича да използва повече дясната си ръка и затова има много неща, които никак не й се отдават с лявата. Татко пък обича да си хапва малко повече от обичайното. Дали само така ми се струва, или родителите винаги правят нещата наобратно? Пфф…

Родителите ни решиха да създадат за нас “Шампионски отбор”, който да ни помогне в нещата, които ни затрудняваха, а толкова много искахме да можем. А колкото повече са участниците, толкова по-силен е отборът. Екин беше лекар с големи сини очи, който страшно много обичаше да играе с деца. Каян пък беше учител по спорт, който винаги се усмихваше и обичаше да говори на по-висок глас. А Бирсен, нашата детегледачка, вече я познаваш.

Като отбор проведохме много игри заедно и доста се забавлявахме. Добре, де, трябва да признаем, че често ядосвахме Каян, но той никога не се отказваше да ни помага.

Работата в екип ни научи как да преодоляваме трудностите и в същото време да не спираме да се забавляваме. Някои от задачите бяха доста по-трудни, отколкото очаквахме, но пък за добри резултати винаги е нужна здрава работа, нали? Може и да не бяхме най-добрите, но давахме най-доброто от себе си.

Годините минаваха, а ние растяхме. Да си част от отбор е страхотно. Някои от приятелите на Екин, лекари като него, също ни помагаха, когато беше необходимо. Чувствахме се като “Супергерои”!

Супергероите също имат приятели, които им помагат, нали така?

Един ден Екин даже донесе специален чорап, който беше направил за Чем. Изглеждаше точно като част от костюм на Супергерой от анимационните филми. Наистина беше много готин… Нарекохме го “ОРТИ”, защото е по-лесно за запомняне.

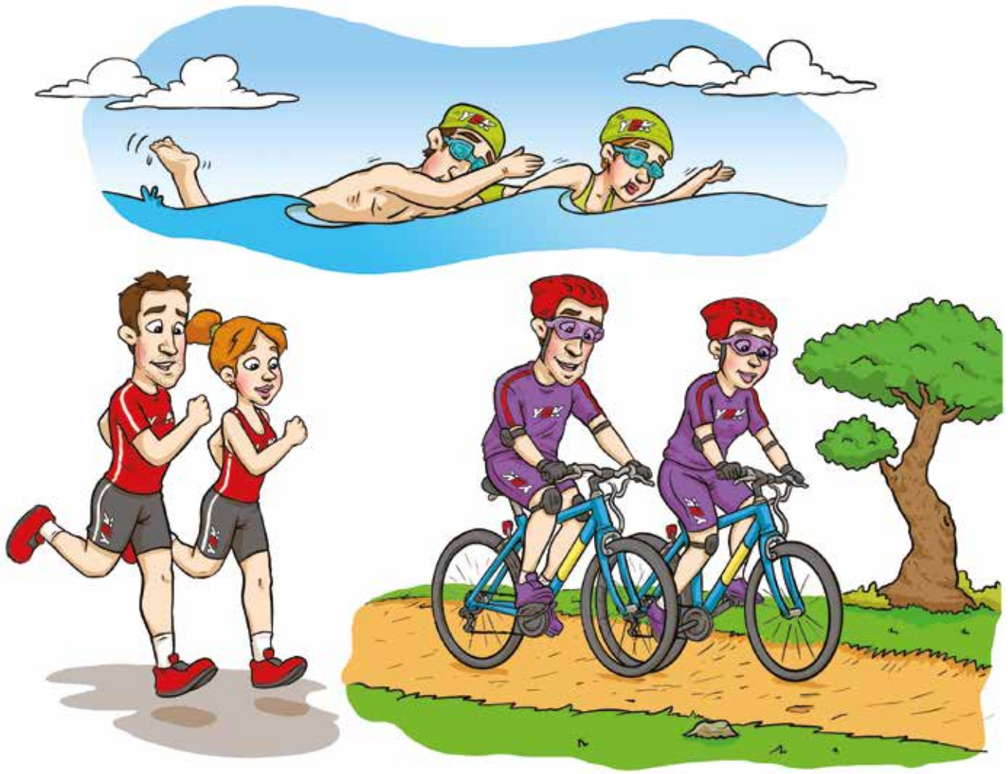

Може би се чудиш какво правеха родителите ни през цялото това време? Ами, може да ти прозвучи шантаво, но те започнаха да изпробват всякакви видове спорт - ние ги вдъхновявахме! Участваха в състезание, наречено “Железният човек”, за което споделиха, че било много, много предизвикателно преживяване. Трябвало е да плуват 2 километра, да карат колело 90 километра и да бягат 21 километра. Представяш ли си!

О, освен това, татко очевидно завиждаше на Чем за Орти, защото си сложи нещо, наречено “брекети” на зъбите, но, за съжаление, не можеше да го маха, когато си ляга, за разлика от „чорапа“ на Чем. Много ми се иска татко също да можеше да си маха брекетите, когато си лягаме вечер.

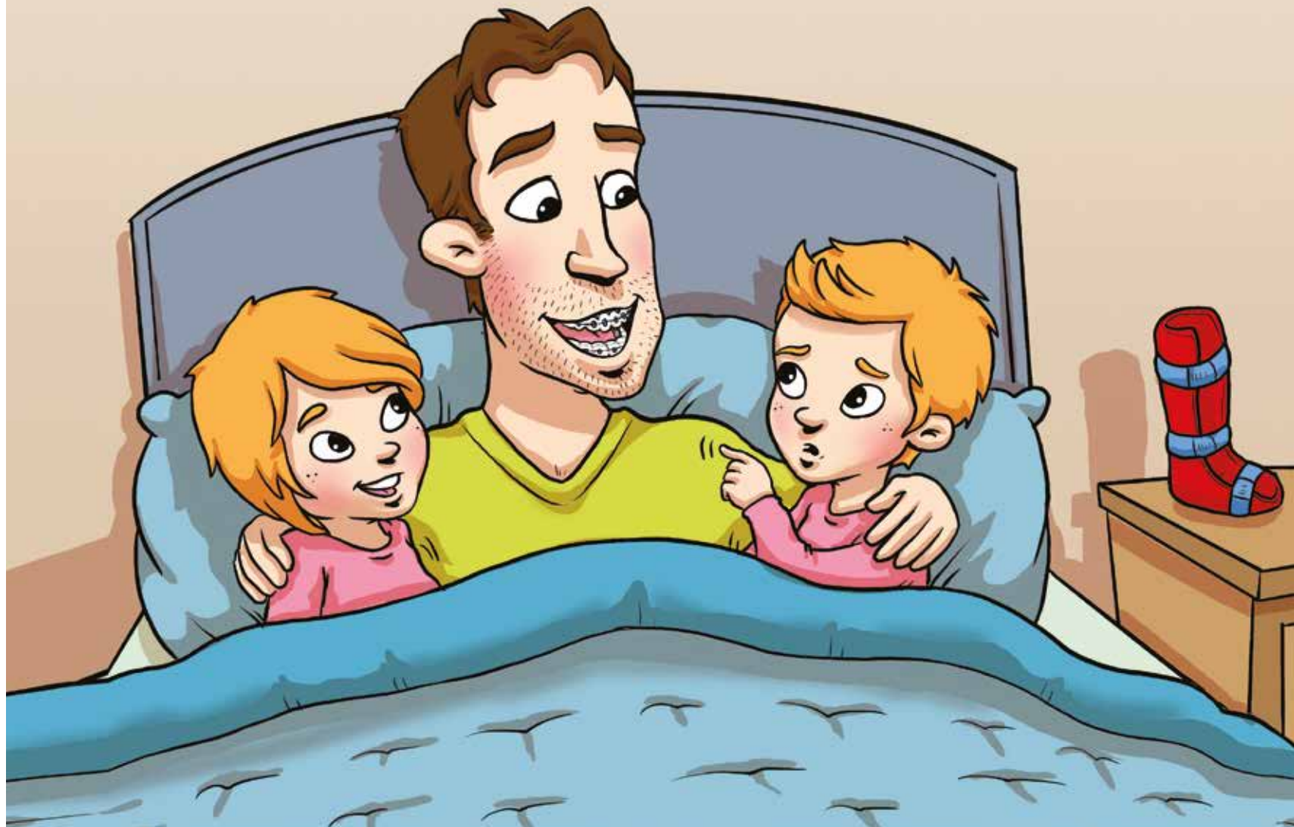

Докато растяхме, откривахме нови и нови вълнуващи места. В един момент родителите ни решиха, че е време да ни изпратят на място, наречено “детска градина”. Бяхме страшно развълнувани, защото за пръв път щяхме да имаме съвсем различно ежедневие един от друг. До този момент бяхме делили всичко: мама, татко, шампионския отбор, приятелите. А сега какво ще е различното?

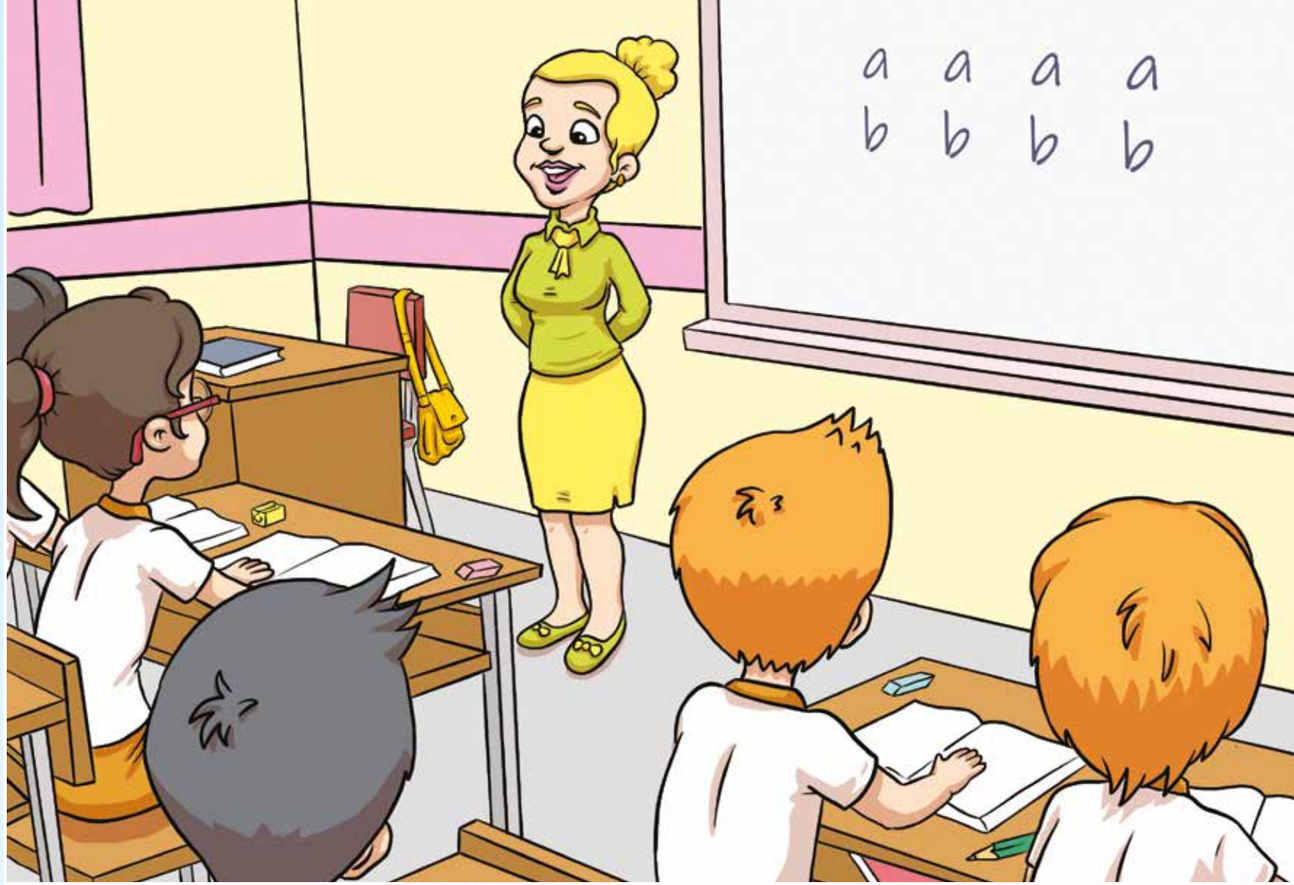

В детската градина и предучилищната група си прекарвахме толкова забавно, че мама все още почервенява от неудобство, когато заговори за това време и пакостите ни. Дойде време да започнем да посещаваме това, което възрастните наричаха “училище” и точно тогава започнахме наистина да разбираме, че вече сме пораснали. Можеш ли да повярваш! Щяхме да се научим как да четем и пишем! И на всичко отгоре щяхме да намерим много нови приятели.

Според Акин и Каян, беше много важно да продължим да спортуваме. Всъщност, ние спортувахме непрестанно - докато играем. Те ни обясниха, че ще станем много по-добри, ако си изберем по един любим спорт и се занимаваме само с него. Кой знае, може пък един ден да се превърнем в някой от ШАМПИОНИТЕ, които гледаме по телевизията!

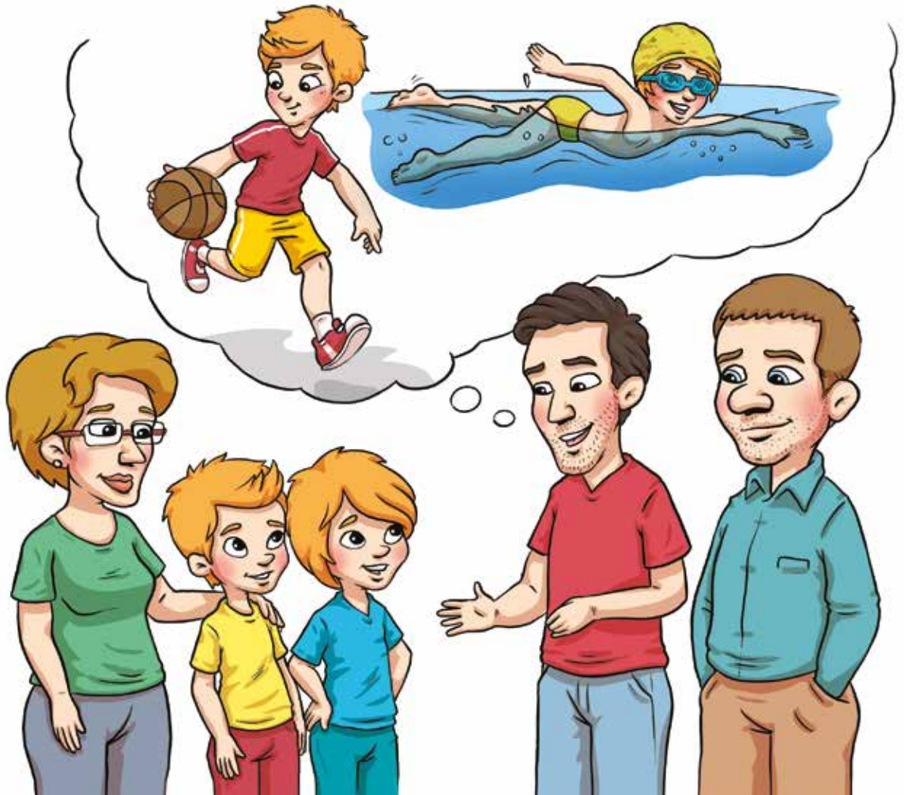

Аз, Али, реших да избера плуването. И дори започнах да си мечтая за шампионски медал. В началото ми беше доста трудно, но колкото повече тренирах, толкова повече задобрявах и всичко ставаше по-лесно. Понеже майка ми вече беше участвала в състезание по плуване, започнахме да тренираме заедно и това страшно ми харесваше. Освен това, бяхме перфектен екип.

Можеш да постигнеш всичко, само трябва да повярваш в себе си!

Треньорът ми искаше да участвам от името на училището в състезание по плуване, наречено “Децата на океана”. Независимо, че бях притеснен, вярвах в себе си. Бях се научил да показвам най-добро, на което съм способен.

И-и-и, познай какво?

Станах шампион в първото си състезание!

Точно както мечтаех…

Аз - за разлика от моя брат близнак - избрах баскетбола, спортът, който татко ни е тренирал, когато е бил на нашата възраст. Баскетболът ми беше доста труден в началото, понеже не успявах да използвам дясната част на тялото си добре. Но, както вече ви казах, аз обичам баскетбол. Въпреки, че срещах куп предизвикателства, аз и моят отбор никога не се отказвахме.

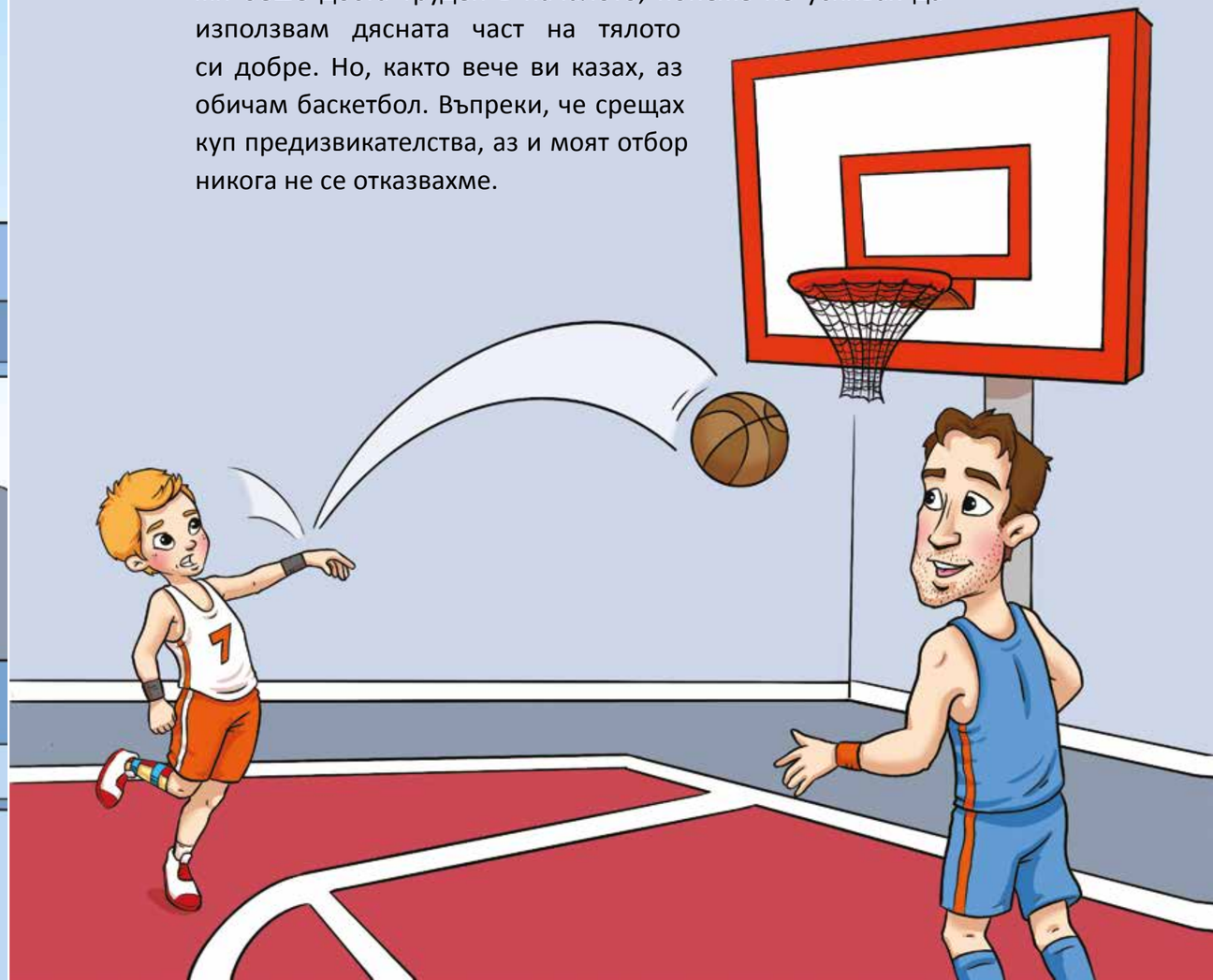

Мечтаех да играя в училищния отбор. Но знаех, че не съм най-добрият играч. В същото време се чувствах като супергерой, който може да постигне каквото си пожелае. В крайна сметка, имах невероятен отбор и готиния супер-чорап “ОРТИ”.

И какво мислиш се случи? Избраха ме за училищния отбор, точно както мечтаех! Дори не мога да опиша колко щастлив бях в този ден. Бях толкова горд със себе си, защото успях!

От деня, в който се родихме, родителите ни ни наричаха техните супергерои. Знаем, какво си мислиш, но всъщност, ние нямаме суперсили…

Какво е необходимо, за да бъдеш супергерой?

Магическо наметало? Способността да летиш?

Или семейство и отбор, които вярват в теб, независимо колко си мъничък в началото?

Работи здраво и никога не се предавай.

Бъди смел и имай голямо сърце!

Всички деца са супергерои в очите на техните семейства.

Може би истинската магия е много по-близо до теб, отколкото си представяш.

Защо не погледнеш в огледалото още веднъж?

Сигурни сме, че там ще видиш Супергерой.